

1449

Véns (PI 2)

(ALDC, IX, 2054. Vens [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *venir* (< VENIRE) en llat. era *VĒNIS* que, en cat., va esdevenir *v[e]ns*, forma predominant en tot el territori, però que presenta algunes variants fonètiques: *vénes* en ross., manlleu a l'oc.; *v[ɛ]ns*, amb manteniment de l'obertura de la vocal del llat. vg. (contràriament a la llei general de pas de E oberta a [e], com *LĒPĀRE* > *ll[e]bre*), continuïtat d'àrea lingüística de l'arag., que també manifesta casos de diftongació (*viens* 87, 94); *ves* 36 (var. *v[ɛ]s* 86), reducció

del grup final *-ns* > *-s*; *vins*, forma analògica de *vinc*, *vinga*, etc. (cf. mapa 1458).

Des d'una perspectiva geolingüística destaca l'extensió força general de *véns*, interrompuda a l'oest per *v[ɛ]ns* i *vins* dels parlars ribagorçanopallaresos i al nord-est per *vénes*, del ross., còmplice de l'adstrat occità.

Véns és la forma normativa des del *DOrt*, 1917 (*vens*, des de la darrera reforma ortogràfica).

